

Νεανικά Σαλπίσματα

Διμηνιαίο Ηλεκτρονικό Περιοδικό
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ**Χριστός Ανέστη! - Αληθώς Ανέστη!****Διαβάσαμε κάπου:**

«Τόση δύναμη δίνει η ορθόδοξη πίστη, ο Αναστημένος Χριστός μας, μας γεμίζει με θάρρος και στη μεγαλύτερη απελπισία. Μας γεμίζει με φως στο χειρότερο και χειροπιαστό σκοτάδι. Μας γεμίζει με αγάπη στο μεγαλύτερο μίσος. Και μας βγάζει από την κόλαση αυτού του βίου στην Ανάσταση της Βασιλείας και Εκκλησίας Του. Γι' αυτό να Τον ευγνωμονούμε Τον Κύριο, να Τον ευχαριστούμε. Να Τον δοξολογούμε και να Του λέμε όσες ευχαριστίες έχει η ψυχή μας».

Αρχιμ. Ανανίας Κουστένης (+)

Η πασχάλια χαρά

Το Πάσχα, η γιορτή της Ανάστασης του Σωτήρος, είναι, πάνω απ' όλα, μια γιορτή μεγάλης χαράς. Όταν ο αναστημένος Χριστός συναντά τις μυροφόρες, καθώς φεύγουν από το μνήμα, το πρώτο πράγμα που τους λέει είναι η λέξη «Χαίρετε». Όσον αφορά σ' αυτή την πασχάλια χαρά, τρία σημεία έχουν ιδιαίτερη αξία: είναι χαρά προσωπική, είναι χαρά συμπαντική και είναι χαρά ευχαριστιακή. Το Πάσχα είναι μια χαρά προσωπική. Έτσι, κατά πώς το βεβαιώνουμε στον πασχάλιο κανόνα της αναστάσιμης ακολουθίας: «Χθες συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι». Ο θάνατος του Σωτήρος, η Ταφή και η Τριήμερος Ανάστασή Του, δεν υπάρχουν για να τα ατενίζουμε απλά ως συμβάντα του απώτερου παρελθόντος, αλλά για να τα βιώνει ο καθένας μας ως τεκταινόμενα μέσα στην ίδια του τη ζωή. Υπάρχουν για να είναι άμεσα και προσωπικά. Εγώ σταυρώνομαι με τον Χριστό, εγώ θάβομαι μαζί Του και είμαι εγώ που ανασταίνομαι εκ νεκρών μαζί με Εκείνον. Η Ανάσταση του Χριστού είναι, ταυτόχρονα και η ανακαίνιση η δική μου, η επαναδημιουργία μου. Είναι ευλογημένοι όσοι το αισθάνονται αυτό στην καρδιά τους τη νύχτα της Αναστάσεως.

Το Πάσχα είναι μια χαρά συμπαντική. Οι ακτίνες του αναστάσιμου φωτός διεισδύουν σ' ολό-

κληρη την κτίση. Μέσα από εμάς, τους ανθρώπους, η πασχάλια χαρά κοινωνείται στον κόσμο της φύσης - στα ζώα, στον αέρα, στο νερό, σε καθετί που έρχεται στη ζωή την άνοιξη. Και πάλι, ο αναστάσιμος κανόνας τονίζει εμφαντικά αυτό το στοιχείο: «Ουρανοί μεν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γη δε αγαλλιάσθω, εορταζέτω δε κόσμος, ορατός τε άπας και άορατος· Χριστός γαρ εγήγερται». Στην Ορθόδοξη Ρωσία, υπήρχε κάποτε το έθιμο -μπορεί και να επιβιώνει μέχρι σήμερα σε κάποιες περιοχές- να σταματάνε οι αγρότες, γυρίζοντας από την αναστάσιμη ακολουθία και, κρατώντας το άγιο φως, στους στάβλους των ζώων, και να ψέλνουν τον αναστάσιμο ύμνο στα άλογα και τα κοπάδια - «Χριστός Ανέστη εκ νεκρών...». Δεν υπήρχε τίποτα το γλυκερό σ' αυτό· ήταν μια αναγνώριση της ζωντανής αλήθειας. Οι άνθρωποι δε σώζονται από τον κόσμο, αλλά μαζί με τον κόσμο. Ευλογημένοι είναι αυτοί που, κατά τη διάρκεια της αναστάσιμης νύχτας, εισέρχονται σε έναν μεταμορφωμένο κόσμο! Το Πάσχα είναι επίσης μια χαρά ευχαριστιακή. Ο Κύριος δεν

αποσύρθηκε από ανάμεσά μας κατά την Ανάληψη, αλλά μας άφησε τη Θεία Ευχαριστία ως έναν διαρκή δεσμό. Τρώγοντας τον ουράνιο Άρτο και πίνοντας από το Ποτήριο της ζωής, ενωνόμαστε, εν Πνεύματι Αγίω, με τον αναστημένο και δοξασμένο Χριστό. Για να παραπέμψουμε για μια ακόμη φορά στον αναστάσιμο: «Ω, Πάσχα το μέγα, και ιερώτατον Χριστέ, ω, σοφία και Λόγε, του Θεού και δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τη Ανεσπέρω ημέρα της βασιλείας σου». Η πασχάλια χαρά σχετίζεται άμεσα με τη χαρά της Κοινωνίας. Δεχόμενοι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού στην Ευχαριστία, συμμετέχουμε από τώρα στο Μεσσιανικό Δείπνο, που θα γευτούμε «εκτυπώτερον» κατά την «ανέσπερη ημέρα» της ουράνιας Βασιλείας. Το Πάσχα είναι ακριβώς η αφητηρία, ο διαφανής και αμετάθετος εγκαινιασμός αυτής της «ανέσπερης ημέρας». Κι είναι πραγματικά ευλογημένοι εκείνοι που, καθώς λαμβάνουν τη Θεία Κοινωνία το βράδυ της Αναστάσεως, βιώνουν την παρουσία της ερχόμενης Βασιλείας!

Επίσκοπος Διοκλείας Κάλλιστος Ware**Περιεχόμενα
τεύχους:**

Η πασχάλια χαρά	1
Αργά βαδίζει ο Χριστός	2
Η Ορθοδοξία και η Ανάσταση	2
Τι είναι η Μεσοπεντηκοστή;	3
Γιατί το Άγιο Πνεύμα εμφανίστηκε με τη μορφή πύρινης γλώσσας;	3
Παρήγγειλεν από Ιεροσολύμων μη χωρίζεσθαι	4
Για την ευχή και την αλεπουδίτσα	4
Αλύγιστοι στις δυσκολίες	5
Τα μαθηματικά της πίστης	5
Μη μένεις στα ορατά	6
Μπροστά στις εξετάσεις	6

Αργά βαδίζει ο Χριστός

Μια μητέρα με ρώτησε πρόσφατα: Υπάρχει ανάσταση των νεκρών; Ο γιος της μαχόταν νότια του Μπίτολ και σκοτώθηκε. Εκείνη περπατούσε στο πεδίο της μάχης και ξέθαβε τον έναν τάφο μετά τον άλλο, για να βρει τον γιο της. Οι νεκροί κείτονταν ήδη πολύ καιρό κάτω από το χώμα και ήταν όλοι ίδιοι μεταξύ τους και ίδιοι με το χώμα. Η μητέρα γνώρισε τον γιο της από ένα περιλαίμιο στο στήθος. Δεν μπορούσε πια να τον γνωρίσει από το πρόσωπο. Ακόμα και το ρούχο φαινόταν πιο αθάνατο από τον άνθρωπο που το φορούσε. Η μητέρα δεν μπορούσε να κλάψει: η καταστροφική φρίκη του θανάτου έκανε γυαλί τα μάτια της και πάγωσε την ψυχή της. Μπροστά της υπήρχε ένα ανατριχιαστικό μυστήριο. Μια ζωή είχε γίνει κάρβουνο και πηλός. Από ανθρώπινο πλάσμα, που κάποτε ήταν σύνθετο μέρος του σώματός της και της ψυχής της, από τον άνθρωπο που την αποκαλούσε μάνα, που κουβαλούσε το όπλο και μαχόταν στις μάχες, φάνηκε μπροστά στα μάτια της μια χοϊκή, άμορφη μάζα, που ανακατευόταν με το χώμα - μια ανενεργή χωμάτινη μάζα, που δεν αισθανόταν πια συγγένεια με κανέναν εκτός από το χώμα. Μόλις που τόλμησε η μητέρα να πιάσει τον γιο με τα χέρια. Ήθελε, τουλάχιστον, να χαϊδέψει αυτή τη σκληρή ανάμνη-

ση του όμορφου γιου της. Όμως τραβήχτηκε σαν από άσχημο όνειρο: τα δάχτυλα δεν μπορούσαν να κρατηθούν στην επιφάνεια, αλλά, αμέσως, βυθίστηκαν βαθιά στο σπασμένο σώμα όπως σε σάπια κολοκύθα. Φόβος περιέλαβε τη μητέρα. Αισθάνθηκε έναν αξεπέραστο γκρεμό ανάμεσα σ' εκείνη και τον γιο τ Τίποτα δικό της και τίποτα αγαπητό δεν μπορούσε να δει σ' αυτόν τον ανοιχτό τάφο, σ' αυτό το σκοτεινό, υπόγειο χημικό εργαστήριο. Ήρθε αποκαμωμένη, και όταν μου διηγήθηκε το φοβερό θέαμα, με ρώτησε: «Υπάρχει ανάσταση των νεκρών;»... ...Ας ομολογήσουμε, αδέλφια, τον Θεό ως τον κυρίαρχο της ζωής και όχι τον θάνατο. Αυτή η ομολογία θα μας οδηγήσει στην εμπιστοσύνη προς τον ουράνιο Πατέρα μας, που θα γεμίσει την ψυχή μας με χαρά και προσευχή: «Θεέ, εμείς είμαστε σκόνη που εσύ ζωντανέψες με το πνεύμα σου. Μας τοποθέτησες σε μια κοιλάδα παραγεμισμένη με νεκρά οστά και σάπιο κρέας. Δώσε μας δύναμη, να μπορέσουμε να αντέξουμε την παραμορφωμένη όψη των νεκρών, των οποίων τον αριθμό και εμείς σήμερα-αύριο θα αυξήσουμε. «Εσύ θα μας αναστήσεις εκ νεκρών, Θεέ, όπως ανέστησες τον Υιό Σου, τον Χριστό, τον αδελφό μας. Εσύ δε γέννησες τα παιδιά σου, Πατέρα, μόνο και μόνο για να κοιτάζουν στιγμιαία τον πολυ-

τελή σου οίκο κι ύστερα να τα πετάξεις στο σκοτάδι, στη μεγαλύτερη φυλακή. Εσύ δεν τα γέννησες για να τους καταπίνει το σκοτάδι. Εσύ τα γέννησες για να είναι σύντροφοί σου στην αιωνιότητα». «Δε σε ρωτάμε, Πατέρα, με τι είδους σώμα θα μας ντύσεις, στην άλλη ζωή, ούτε με ποια δύναμη θα μας ζωντανέψεις. Όχι, όμως, Σε παρακαλούμε μόνο: Δυνάμωσε την εμπιστοσύνη μας προς Εσένα και την πίστη μας στη ζωή. Αφού, ό,τι Εσύ κάνεις με μας, θα είναι ασύγκριτα σοφότερο από εκείνο που εμείς θα κάναμε μόνοι μας. Τα σχέδιά Σου είναι καλύτερα απ' όλες τις επιθυμίες μας. Η δύναμή Σου υπερβαίνει όλη τη φαντασία μας. Εσύ που έχεις τη δύναμη να δημιουργήσεις, έχεις δύναμη και να θανατώσεις, και Εσύ που έχεις δύναμη να θανατώσεις, έχεις τη δύναμη και να ζωντανέψεις. Δημιουργέ των ζωντανών, ανάστησε τους νεκρούς, δημιούργησε σε μας τους ζωντανούς την πίστη στην ανάσταση, αφού, χωρίς αυτή την πίστη, είμαστε ζωντανοί νεκροί, και επισκέψου μας μετά τον θάνατο, ώστε και εμείς, αν και νεκροί, να έρθουμε στη ζωή. Μόνο Εσύ να είσαι πάντα μαζί μας, στη ζωή και στον θάνατο, και εμείς θα έχουμε πάντα, ό,τι επιθυμούμε. Αφού Εσύ είσαι η ζωή και ο ζωοδότης, από πάντα και για πάντα. Αμήν».

Άγιος Νικόλαος Βελμίροβιτς

Η Ορθοδοξία και η Ανάσταση

Το πιο βαθύ θεμέλιο της ελπίδας και της χαράς που πλημμυρίζουν την Ορθόδοξη λατρεία και που χαρακτηρίζουν την Ορθοδοξία είναι η ανάσταση του Χριστού μας. Η εορτή του Πάσχα, που αποτελεί το κέντρο της ορθόδοξης λατρείας, είναι μια έκρηξη χαράς, όμοια μ' εκείνη που ένιωσαν οι μαθητές όταν είδαν τον αναστημένο Κύριο. Είναι η έκρηξη της χαράς του κόσμου μπροστά στον θρίαμβο της ζωής, μετά τη δυσβάστακτη θλίψη του θανάτου που και ο ίδιος ο Κύριος της ζωής δοκίμασε για να γίνει άνθρωπος. «Ουρανοί μεν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γη δε αγαλλιάσθω· εορταζέτω γουν πάσα κτίσις την έγερσιν Χριστού... Χριστός γαρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος». Όλα είναι γεμάτα από τη βεβαιότητα της ζωής, αφού προηγουμένως όλα είχαν βαδίσει αμείλικτα προς το θάνατο. Ο Ρώσος θεολόγος Alexandre Schmemmann λέει ότι η χαρά της Ανάστασης είναι στην πραγματικότητα η αληθινή χαρμόσυνη αγγελία. Είναι το Ευαγγέλιο που έφερε ο χριστιανισμός και το κηρύττει στον κόσμο. Αν ο χριστιανισμός δεν έδινε πια αυτή τη μοναδική χαρά στον κόσμο, θα έπαυε να υπάρχει ο λόγος της ύπαρξής του. Αυτή τη χαρά της Ανάστασης αναγγέλλει η Εκκλησία κάθε Κυριακή, αφού κάθε Κυριακή είναι αφιερωμένη στην Ανάσταση. Στην πραγματικότητα, ολόκληρη η λατρεία συγκλονίζεται από τη χαρά της Ανάστασης, γιατί τη διαπερνά η εσχατολογική τάση της ελπί-

δας στην Ανάσταση. «Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια», ανακράζει η Εκκλησία τη νύχτα της Ανάστασης. Όταν ο κόσμος, υποδουλωμένος στον θάνατο, είχε χάσει το νόημά του και, αγνοώντας το σχέδιο του ουρανού, βάδιζε προς το χείλος της καταστροφής, προς το άλογο, τότε αναπήδησε από το μνημείο η ζωή. Η ζωή αυτή γέμισε τον κόσμο ολόκληρο, και τον χρόνο, με νόημα. Μας αποκάλυψε και πάλι την ευδοκία των ουρανών για τον κόσμο, αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα στους ίδιους τους αγγέλους το νόημα της δημιουργίας. Ο χρόνος μεταμορφώνεται τώρα, από έναν χρόνο προσανατολισμένο στον θάνατο, από έναν χρόνο που κυλιέται μέσα στο σκοτάδι του ανοήτου, σ' έναν χρόνο προσανατολισμένο στην Ανάσταση, σε μια φωτεινή εξέλιξη, μια ατέλειωτη γιορτή. Κάθε περίοδος του χρόνου, όλες οι ημέρες του έτους έγιναν γιορτές, δίνοντάς μας τη βεβαιότητα ότι μας οδηγούν προς την Ανάσταση, όπως οδήγησαν στη δοξασμένη ζωή και τους αγίους που γιορτάζουμε μ' αυτές. Για να το πούμε καλλίτερα, όλες οι ημέρες έγιναν παραμονή της αιώνιας Κυριακής, όπως οι ημέρες της Εβδομάδας έγιναν παραμονές της Κυριακής. Γιατί μας καλούν ακόμη σε μια προσπάθεια παρόμοια μ' εκείνη των αγίων στην επίγεια ζωή τους, για να καταλήξουμε στην μακάρια ανάπαυση. Η Ορθοδοξία υπογραμμίζει με ιδιαίτερη επιμονή την πίστη στον θρίαμβο της ζωής. Ο αγώνας μεταξύ θανάτου και ζωής, τόσο καιρό αμφίβολος, τερματίστηκε τώρα με τον

οριστικό θρίαμβο της ζωής. Δε φοβόμαστε πια τον θάνατο. Ο θάνατος δε μας λυπεί πια, γιατί είναι το πέρασμα στην αληθινή ζωή, της οποίας έχουμε κιάλας την πρόγευση. Η ανάμειξη του λογικού και του άλογου, αποτυπωμένη σ' όλα τα δημιουργήματα με το γεγονός ότι, από τη μια πλευρά υπήρχαν και από την άλλη ήταν υποταγμένα στον θάνατο, έδωσε τώρα τη θέση της σε μια κατάσταση μοναδική, γεμάτη νόημα. Η ζωή θριάμβευσε πέρα για πέρα και οριστικά πάνω στην ανυπαρξία και τη θλίψη. Με την Ανάσταση, ολόκληρη η δημιουργία βρήκε τον προορισμό της στην αιώνια ζωή, αφού ανακτήθηκε από τον δημιουργό της. Αντίθετα, στον δυτικό χριστιανισμό, είναι τόσο ισχυρή η αίσθηση του τρόμου από την πτώση του ανθρώπου και από το μέγεθος της θυσίας, που έπρεπε να υποστεί γι' αυτήν, ώστε να μην μπορεί κανείς να νιώσει εύκολα τη χαρά και το φως που έφερε στη ζωή μας η Ανάσταση του Χριστού.

π. Δημήτριος Στανιλοάε «Η Ορθοδοξία»

Πρόγραμμα για την πρόληψη της ενδοοικογενειακής βίας
Δευτέρα-Πέμπτη
9.00-17.00
210 2023568

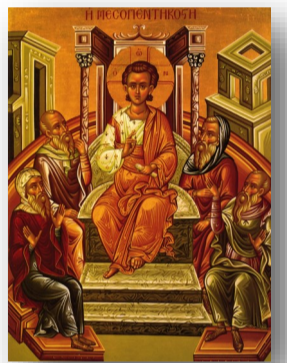
Τί είναι η Μεσοπεντηκοστή;

Την εορτή της Μεσοπεντηκοστής την εορτάζουμε για την τιμή των δύο μεγάλων εορτών, δηλαδή, του Πάσχα και της Πεντηκοστής, επειδή αυτή και ενώνει και συνδέει τις δύο αυτές εορτές. Η εορτή της Μεσοπεντηκοστής θεσπίστηκε για τον εξής λόγο: Μετά το υπερφύες θαύμα που έκαμε ο Χριστός στον παράλυτο, οι Ιουδαίοι, σκανδαλισμένοι, δήθεν, για το Σάββατο (διότι πράγματι, Σάββατο θεράπευσε ο Κύριος τον παράλυτο), Τον καταδίωκαν και ζητούσαν να τον σκοτώσουν. Για τον λόγον αυτόν, ο Ιησούς έφυγε από τα Ιεροσόλυμα και πήγε στη Γαλιλαία, όπου και διέμενε, στα όρη της περιοχής εκείνης, με τους μαθητές Του. Εκεί έκανε το υπερφύες θαύμα του πολλαπλασιασμού των πέντε άρτων και των δύο ιχθύων, και έφαγαν και χόρτασαν πέντε χιλιάδες άνδρες, χωρίς να υπολογίζονται στον αριθμό αυτό γυναίκες και παιδιά. Μετέπειτα, κατά την εορτή της Σκηνοπηγίας (ήταν δε και αυτή μεγάλη εορτή των Ιουδαίων), ο Ιησούς ανέβηκε και πάλι στα Ιεροσόλυμα και περπατούσε στα κρυφά. Στο μέσο όμως της εορτής ανέβηκε στον Ναό και δίδασκε· και όλοι έμεναν έκπληκτοι από τη διδασχά Του. Αλλά, επειδή Τον φθονούσαν, έλεγαν: «Πώς αυτός ξέρει γράμματα, ενώ δεν έχει σπουδάσει;». Αλλά ο Ιησούς, όντας πράγματι νέος Αδάμ, όπως εκείνος ο πρώτος ήταν κατάμεστος από σοφία, έτσι και Αυτός, όντας επιπλέον και Θεός, ήταν παντογνώστης (που βέβαια ο πρώτος Αδάμ δεν ήταν). Γόγγυζαν, λοιπόν, όλοι κατά του Χριστού και επιδίωκαν να Τον σκοτώσουν οπωσδήποτε. Εκείνος δε, ελέγχοντάς τους ότι μάχονταν δήθεν υπέρ του Σαββάτου, είπε: «Γιατί ζητάτε να με σκοτώσετε;». Και στρέφοντας τη σκέψη των Ιουδαίων στον μωσαϊκό Νόμο, τους είπε επιπρόσθετα ότι δεν είχαν κανένα λόγο να θυμώνουν εναντίον του, επειδή θεράπευσε κατά την ημέρα του Σαββάτου τον παράλυτο, διότι και ο Μωυσής έχει νομοθετήσει ότι το Σάββατο μπορεί να καταλύεται, στην περίπτωση που πρόκειται για περιτομή,

(όταν η όγδοη ημέρα από τη γέννηση του αρσενικού παιδιού, κατά την οποία έπρεπε αυτή να γίνει, συνέπιπτε με την ημέρα του Σαββάτου. Και συνεχίζοντας ο Κύριος, είπε: «Αν ένας άνθρωπος περιτέμνεται το Σάββατο, για να μην παραβιαστεί ο Νόμος του Μωυσή, εσείς θυμώνετε εναντίον μου, επειδή θεράπευσα έναν ολόκληρο άνθρωπο κατά την ημέρα του Σαββάτου;»). Και, βέβαια, ο Κύριος έκαμε διάλογο πολλή ώρα με τους Ιουδαίους, περί του θέματος αυτού και τους τόνισε ότι δοτήρας του Νόμου ήταν αυτός ο ίδιος και ότι ήταν ίσος προς τον Πατέρα. Και αυτό το τόνισε ιδιαίτερα κατά την τελευταία και πιο επίσημη ημέρα της εορτής (λέγοντάς τους: «Εάν κανείς διψάει, ας έλθει σ' εμένα και ας πει»). Μετά ο Ιησούς τους είπε και πάρα πολλά άλλα, και ιδιαίτερα βαρυσήμαντα. Τότε εκείνοι πήραν στα χέρια τους πέτρες, για να τις ρίξουν καταπάνω Του, πλην όμως πέτρα δεν Τον άγγιξε ούτε κατ' ελάχιστον. Και τούτο, διότι ο Ιησούς χάθηκε θαυματουργικά από τα μάτια τους και, περνώντας από ανάμεσά τους απαρατήρητος, έφυγε από τον Ναό. Φεύγοντας δε από εκεί ο Κύριος και διαβαίνοντας από το μέσο της πόλεως, είδε κάποιον που είχε γεννηθεί τυφλός και τον θεράπευσε, κάνοντας τα μάτια του να βλέπουν. Πρέπει δε να ξέρουμε ότι οι μέγιστες εορτές των Ιουδαίων είναι τρεις: Πρώτη είναι η εορτή του Πάσχα, η οποία τελείται κατά τον πρώτο μήνα, προς ανάμνηση της διάβασης της Ερυθράς θάλασσας. Δεύτερη είναι η Πεντηκοστή, η οποία θεσπίστηκε προς ανάμνηση της παραμονής τους

στην έρημο επί πενήντα ημέρες, μετά τη διάβαση της Ερυθράς θάλασσας - πενήντα ημέρες, πράγματι, πέρασαν από τη διάβαση της Ερυθράς μέχρι που έλαβαν τον μωσαϊκό Νόμο. (Συνολικά, βέβαια, στην έρημο έμειναν σαράντα χρόνια). Η εορτή αυτή γίνεται και προς τιμήν του αριθμού εφτά, ο οποίος θεωρείται από αυτούς ιερός. Τρίτη είναι η εορτή της Σκηνοπηγίας, η οποία θεσπίστηκε προς ανάμνηση της σκηνής, την οποία ο Μωυσής κατασκεύασε και έστησε με αρχιτέκτονα τον Βεσελεήλ και έχοντας ως πρότυπο τη σκηνή που είδε (που του περιέγραψε ο Θεός) στη νεφέλη, στο όρος Σινά. Η εορτή αυτή διαρκεί εφτά ημέρες και, εκτός από τον παραπάνω λόγο, θεσπίστηκε και προς ανάμνηση της επί σαράντα χρόνια παραμονής των Εβραίων στην έρημο. Αλλά και με τη συγκομιδή των καρπών σχετίζεται η εορτή της Σκηνοπηγίας. Τότε, λοιπόν, ενώ ετελείτο η εορτή αυτή, στάθηκε όρθιος ο Χριστός και έκραξε με φωνή μεγάλη: «Εάν τις διψά, ερχέσθω προς με και πινέτω». Εάν, δηλαδή, κάποιος αισθάνεται πόθο και δίψα, όχι για αγαθά υλικά και φθαρτά, αλλά για την εσωτερική γαλήνη και τη μακαριότητα της θείας ζωής, ας έρχεται προς εμένα διά της πίστεως και ας πίνει ελεύθερα. Πλησίον μου θα ικανοποιηθούν όλοι οι ευγενείς του πόθοι και θα βρει ανάπαυση η ψυχή του. Επειδή, λοιπόν, με τη διδασχάλια Του αυτή ο Χριστός απέδειξε ότι είναι Μεσσίας (δηλαδή χρισμένος από τον Θεό Πατέρα βασιλέας και λυτρωτής), αφού έγινε μεσίτης και συμφιλιωτής των ανθρώπων και του αιώνιου Πατέρα Του, γι' αυτήν ακριβώς την αιτία, εορτάζοντας την εορτή αυτή και ονομάζοντάς τη Μεσοπεντηκοστή, ανυμνούμε και τον Μεσσία Χριστό, αλλά συνάμα δηλώνουμε και τη μεγάλη σημασία που έχει η εορτή αυτή ευρισκόμενη στο μέσο μεταξύ των δύο μεγάλων εορτών της Εκκλησίας μας, δηλαδή, του Πάσχα και της Πεντηκοστής.

Γ. Δ. Παπαδημητρόπουλος

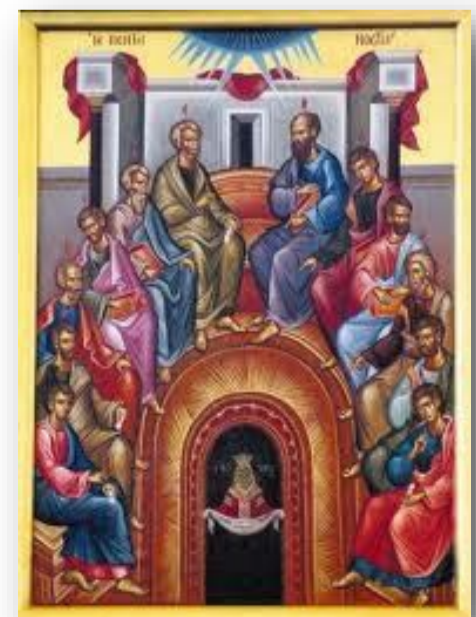
Γιατί το Άγιο Πνεύμα εμφανίσθηκε με τη μορφή πύρινης γλώσσας;

Όταν ο Κύριος βαπτίσθηκε στον Ιορδάνη, το Άγιο Πνεύμα εμφανίσθηκε εν είδει περιστεράς. Εμφανίσθηκε όχι για να προσθέσει κάτι στον Χριστό, αλλά συμβολικά, έτσι ώστε να δείξει αυτό που υπάρχει μέσα στον Χριστό: την ακακία, την καθαρότητα και την ταπεινότητα. Αυτό συμβολίζει το περιστέρι. Όταν οι απόστολοι συγκεντρώθηκαν την πεντηκοστή ημέρα, από την ημέρα της Ανάστασης, το Άγιο Πνεύμα εμφανίσθηκε με τη μορφή πύρινων γλωσσών. Εμφανίσθηκε ως πύρινη γλώσσα, για να τους αφαιρέσει κάτι και να τους προσθέσει κάτι. Δηλαδή, να αφαιρέσει από αυτούς κάθε αμαρτία, κάθε αδυναμία, φόβο και ακαθαρσία της ψυχής και να τους δωρίσει τη δύναμη, το φως και τη ζεστασιά. Οι πύρινες γλώσσες επισημαίνουν συμβολικά αυτά τα τρία: τη δύναμη, το φως και τη ζεστασιά. Γνωρίζεις ότι το πυρ είναι δυνατό, γνωρίζεις πως φωτίζει και ζεσταίνει. Αλλά, όταν μιλάς για το Άγιο Πνεύμα, πρόσεξε να μην σκέπτεσαι υλικά, αλλά πνευματικά. Γίνεται λόγος, λοιπόν, για την πνευματική δύναμη, για το πνευματικό φως και για την πνευματική ζεστασιά. Και αυτά είναι: η δυνατή θέληση, ο φωτισμένος νους και

η ζέση της αγάπης. Μ' αυτά τα τρία πνευματικά όπλα εξόπλισε το Άγιο Πνεύμα τους στρατιώτες του Χριστού, για να αντιμετωπίσουν τον κόσμο. Ο Διδάσκαλος τούς είχε απαγορεύσει ακόμα και ράβδο να φέρουν από τα επίγεια όπλα. Γιατί το πυρ εμφανίζεται, με τη μορφή γλωσσών, πάνω από τα κεφάλια τους; Επειδή οι απόστολοι έπρεπε, μέσω της γλώσσας, να κηρύξουν στους λαούς το χαρμόσυνο νέο, την ευαγγελική αλήθεια και ζωή, την επιστήμη της μετάνοιας και της συγχώρεσης. Με τον λόγο έπρεπε να μάθουν, με τον λόγο να θεραπεύουν, με τον λόγο να παρηγορούν, με τον λόγο να αγιάζουν και να καθοδηγούν, με τον λόγο να φροντίζουν την Εκκλησία. Επίσης, με τον λόγο να αμύνονται, αφού τους είπε ο Οδηγός να μη φοβούνται τους διώκτες και να μην υπερασπίζονται εαυτούς στα δικαστήρια κατά το δοκούν, επειδή είναι απλοί άνθρωποι, και τους βεβαίωσε: «Ου γαρ υμείς έστε οι λαλούντες, αλλά το Πνεύμα του πατρός υμών το λαλούν εν υμίν» (Ματθ. 10, 20). Θα μπορούσαν, άραγε, να μιλούν τη συνηθισμένη γλώσσα των ανθρώπων, για το μέγιστο χαρμόσυνο νέο, το οποίο έφθασε ποτέ στα αυτιά των ανθρώπων, ότι ο Θεός εμφανίσθηκε στη γη και άνοιξε στους ανθρώπους τις πύλες της αθάνατης ζωής; Θα μπορούσε, άραγε, ο άνθρωπος, με τη θνητή ανθρώπινη φύση, να διαδώσει αυτό το ζωοποιοό βάλαμο μέσα από τη δυσωδία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και μάλιστα έως την άκρη του κόσμου; Με τίποτα και ποτέ! Μόνο το πύρινο Πνεύμα του Θεού μπορούσε να το κάνει, το οποίο, διά στόματος αποστόλων, σκόρπισε ουράνιες σπίθες στο επίγειο σκοτάδι. Αλλά, άνθρωπε, δεν αισθάνθηκες ποτέ το Πνεύμα του Θεού μέσα σου; Δες, και εσύ είσαι βαπτισμένος με Πνεύμα, με νερό και Πνεύμα. Άραγε, ποτέ δε σε ξάφνιασε

μέσα σου κάποια μεγάλη και φωτεινή σκέψη, σιωπηρός λόγος του Αγίου Πνεύματος; Ποτέ δε σε ξάφνιασε σαν άνεμος και δε φούντωσε μέσα στην καρδιά σου η αγάπη για τον Δημιουργό σου, φέρνοντάς σου δάκρυα στα μάτια; Παραδώσου στη θέληση του Θεού και φύλαξε αυτό που δονεί την ψυχή. Θα γνωρίσεις το θαύμα της Πεντηκοστής, που στάθηκε πάνω από τους αποστόλους. Ειρήνη και χαρά από το Άγιο Πνεύμα.

Αγιου Νικολάου Βελμίροβιτς «Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται»

Παρήγγειλεν από Ιεροσολύμων μη χωρίζεσθαι

Παρήγγειλεν...από Ιεροσολύμων μη χωρίζεσθαι, αλλά περιμένειν δύναμιν εξ ύψους. Σαράντα ολόκληρες ημέρες έμεινε μαζί με τους μαθητές του ο αναστημένος Χριστός. Και φυσικό βεβαίως είναι να αναρωτιούνται κάποιοι τι άραγε τους αποκάλυψε ακόμη; Ή ποιες παρακαταθήκες τους άφησε; Ο ευαγγελιστής Λουκάς, μετά την ανάσταση του Χριστού αναφέρει δύο σοβαρές εντολές που έδωσε στους μαθητές του: Η πρώτη εντολή τού Χριστού προς τους μαθητές του ήταν η εξής: «να μη απομακρυνθείτε από τα Ιεροσόλυμα, αλλά να μείνετε όλοι μαζί σε ένα τόπο, ενωμένοι και αγαπημένοι, με μια ψυχή και με μια καρδιά».

Η πρώτη αυτή εντολή τού Αναστάντος Χριστού έχει εφαρμογή και σε μας. Μας παραγγέλλει δηλαδή να μη απομακρυνόμαστε από την εκκλησιαστική σύναξη, ιδίως την Κυριακή. Οι Άγιοι Θεοφόροι Πατέρες της Ε΄ Οικουμενικής Συνόδου θέσπισαν τον κανόνα: «Ει τις επίσκοπος ή πρεσβύτερος, ή λαϊκός, μηδεμίαν ανάγκην βαρυτέραν έχει ή πράγμα δυσχερές, ώστε επί πλείστον απολείπεσθαι της αυτού εκκλησίας, αλλ' εν πόλει διάγων, τρεις Κυριακάς ημέρας εν τρισίν εβδομάσι μη συνέρχοιτο, ει μεν

κληρικός είη, καθαιρείσθω ει δε λαϊκός, αποκινείσθω της κοινωνίας», δηλαδή αν είναι επίσκοπος ή πρεσβύτερος ή λαϊκός χωρίς να έχει σοβαρό πρόβλημα υγείας, αλλά αντί να είναι στην εκκλησία κοιμάται ή περνά τον καιρό του ασκόπως και λήψη τρις Κυριακές επί τρις συνεχόμενες εβδομάδες ο μεν κληρικός καθαιρείτε ο δε λαϊκός απομακρύνεται από την Θεία Κοινωνία. Μετά την ανάσταση του Χριστού, κανείς δεν πρέπει να μένει μόνος, ξεκομμένος από τους άλλους απομονωμένος. Τα τείχη της απομόνωσης και του χωρισμού των ανθρώπων τα γκρέμισε η δύναμη της αναστάσεως όπως μας τονίζει ο Απόστολος Παύλος στους προς Εφεσίους: «Αυτός γαρ εστιν η ειρήνη ημών, ο ποιήσας τα αμφοτέρα εν και το μεσότοιχον του φραγμού λύσας, την έχθραν, εν τη σαρκί αυτού». Η ανάσταση του Χριστού κατήργησε τις διαιρέσεις και τους χωρισμούς των ανθρώπων και «ήνωσε τα το πριν διεστώτα».

Η δεύτερη εντολή τού Αναστάντος Χριστού ήταν: «να περιμένουν την δύναμη εξ ύψους».

Οι μαθητές του Χριστού, όπως γνωρίζουμε τήρησαν κατά γράμμα την εντολή αυτή και περίμεναν «άπαντες ομοθυμαδόν επι το αυτό». Και πράγματι, ύστερα από δέκα ημέρες, ο Χριστός εξεπλήρωσε την πρώτη και μεγάλη υπόσχεσή του, την αποστολή του Αγίου Πνεύματος, αυτή είναι η δύναμη εξ ύψους που υποσχέθηκε στους μαθητές Του!

Ο Χριστός υποσχέθηκε στους πιστούς πολλά πράγματα που βεβαίως δεν αναφέρονταν σε υλικές απολαύσεις, και αμοιβές τού κόσμου τούτου. Η ουσιαστική υπόσχεση του Χριστού αφορά την αποστολή του Αγίου Πνεύματος: «...και εγώ ερωτήσω τον πατέρα και άλλον παράκλητον δώσει υμίν, ίνα μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα, το Πνεύμα της Αληθείας...» και μάλιστα την διαρκή και παντοτινή παρουσία του στη ζωή της Εκκλησίας, αλλά το Άγιον Πνεύμα «εκείνος υμάς διδάξει πάντα και υπομνήσει υμάς πάντα ά είπον υμίν», Εκείνος, το Άγιον Πνεύμα δίδαξε τους αποστόλους, και μάλιστα ο απόστολος Πέτρος μιλώντας μετά την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στους Εθνικούς «οι μεν ουν ασμένως αποδεξάμενοι τον λόγον αυτού εβαπτίσθησαν, και προσετέθησαν τη ημέραν εκείνη ψυχαί ωσει τρισχίλια» δηλαδή, εδέχθησαν μετά χαράς την διδασκαλία του και εβαπτίσθησαν και προσετέθησαν στην Εκκλησία του Χριστού περίπου τρις χιλιάδες ψυχές. Μόνο οι υποσχέσεις του Χριστού μάς στηρίζουν και μάς εξασφαλίζουν την αληθινή ζωή. Η ζωή μέσα στην εκκλησιαστική κοινότητα μας εξασφαλίζει τη χαρά της ενότητας και τη σιγουριά της παρουσίας του Χριστού σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής μας.

Για την ευχή και την αλεπουδίτσα

Στην Αίγυπτο όπου υπήρχαν στη βαθιά χριστιανική αρχαιότητα πολλά μεγάλα μοναστήρια, ζούσε ένας μοναχός που ήταν φίλος με έναν αγράμματο απονήρευτο αγρότη-φελάχο. Μια μέρα ο φελάχος είπε στο μοναχό: «Κι εγώ λατρεύω τον Θεό που δημιούργησε αυτό τον κόσμο! Κάθε απόγευμα χύνω σε μια γαβάθα κατσικίσιο γάλα και το βάζω κάτω από ένα φοίνικα. Το βράδυ ο Θεός έρχεται και πίνει το γαλατάκι μου. Του αρέσει πάρα πολύ! Ούτε μια φορά δεν έμεινε κάτι στη γαβάθα».

Όταν άκουσε αυτά τα λόγια ο μοναχός, δε μπόρεσε να μη γελάσει. Καλόψυχα και καταννητά εξήγησε στο φίλο του ότι ο Θεός δε χρειάζεται κατσικίσιο γάλα.

Όμως ο αγρότης επέμενε με πείσμα στο δικό του. Τότε ο μοναχός πρότεινε την επόμενη νύχτα να παρακολουθήσουν κρυφά τι συμβαίνει, όταν αφήσουν τη γαβάθα με

το γάλα κάτω από τον φοίνικα. Το είπαν και το έκαναν:

τη νύχτα ο μοναχός κι ο αγρότης κρύφτηκαν κοντά και στο φως του φεγγαριού σύντομα είδαν ότι μια αλεπουδίτσα είχε πλησιάσει κρυφά τη γαβάθα κι έγλειφε όλο το γάλα ώσπου να την αφήσει πεντακάθαρη. Αυτή η αποκάλυψη χτύπησε τον αγρότη σαν κεραυνός! «Ναι», παραδέχτηκε συντετριμμένος, «τώρα το βλέπω, δεν ήταν ο Θεός!».

Ο μοναχός προσπάθησε να καθησυχάσει τον αγρότη κι άρχισε να εξηγεί ότι ο Θεός είναι Πνεύμα, ότι είναι απόλυτα διαφορετικός σε σχέση με τον κόσμο μας, ότι οι άνθρωποι Τον γνωρίζουν με ιδιαίτερο τρόπο... Όμως ο αγρότης στεκόταν μπροστά του με το κεφάλι κάτω και μετά άρχισε να κλαίει κι έφυγε για την καλύβα του.

Ο μοναχός πήγε κι αυτός στο κελί του. Όμως όταν πλησίασε είδε με κατάπληξη έναν άγγελο στην πόρτα να του φράζει το δρόμο. Ο μοναχός τρομαγμένος έπεσε στα

γόνατα κι ο άγγελος είπε:

«Αυτός ο απλός άνθρωπος δεν είχε ούτε παιδεία ούτε σοφία ούτε μόρφωση για να λατρεύει τον Θεό διαφορετικά απ' ό,τι έκανε. Κι εσύ με τη σοφία και τη μόρφωσή σου του πήρες αυτή τη δυνατότητα. Θα πεις ότι χωρίς αμφιβολία έκρινες σωστά; Όμως ένα πράμα δεν ξέρεις, ω σοφέ: ο Θεός βλέποντας την ειλικρινή καρδιά αυτού του αγρότη, κάθε βράδυ έστελνε στο φοίνικα την αλεπουδίτσα για να τον καθησυχάσει και να δεχτεί τη θυσία του».

Απόσπασμα από το βιβλίο "Σχεδόν Άγιοι" του Αρχιμ. Τύχων Σεβκούνωβ

Αλύγιστοι στις δυσκολίες!

Στη ζωή έρχονται κάποτε και οι δυσκολίες, οι στενοχώριες, τα εμπόδια, οι φουρτούνες, οι θλίψεις, οι αποτυχίες. Όλα δεν είναι εύκολα, χαρούμενα, ατάραχα, γαλήνια, κεφάλια. Κι όσα θέλουμε ή επιδιώκουμε δεν είναι πάντοτε επιτυχημένα. Στη ζωή ο δρόμος δεν είναι πάντα στρωμένος με λουλούδια. Έχει και τα χαλίκια του, κάποτε δε και τα αγκάθια του! Το πρώτο που έχουμε να πούμε επ' αυτού είναι, ότι τίποτα δεν γίνεται αν δεν το επιτρέψει ο Θεός. Επομένως και όλα αυτά τα δυσάρεστα στη ζωή μας! Πράγματι, ο Θεός, όπως δίνει τα ευχάριστα, έτσι επιτρέπει και τα δυσάρεστα στη ζωή μας. Σε κανέναν όμως δεν δίνει μόνο τα ευχάριστα ή επιτρέπει μόνο τα δυσάρεστα. Μπορεί να είναι σε κάποιον πιο πολλά τα πρώτα απ' τα δεύτερα. Ή και το αντίθετο ακόμη. Ωστόσο, όπως σωστά είπαν, «ο Θεός ποτέ δεν αφήνει τις θύελλες, χωρίς να μας δίνει καταφύγιο και δυνάμεις». «Κι όπου έχεις μια λύπη, έστειλε ο Θεός και τη δύναμη», τονίζει ο Αγ. Γρηγόριος Θεολόγος. Ο Χριστός άφησε τους μαθητές Του να πλεύσουν στη λίμνη. Επέτρεψε δε να τους βρει άγρια φουρτούνα. Ως ενός σημείου όμως. Τους απέδειξε πως και μαζί τους ήταν και πως μ' ένα Του μόνο λόγο ήρθε αμέσως η γαλήνη. Έτσι συμβαίνει και στη ζωή όλων μας.

Επιτρέπει σ' αυτήν τις φουρτούνες... Είναι σαφώς δίπλα μας...

Αμέσως τα μεταβάλλει όλα σε γαλήνη...

Το δεύτερο που έχουμε να πούμε είναι ότι ο Θεός ενεργεί πάντοτε σύμφωνα με το συμφέρον μας. Σαφώς όλα αγαθά Του είναι που οπωσδήποτε αποβλέπουν στο καλό μας και μόνο. Κι Αυτός είναι ο μόνος που γνωρίζει τι πραγματικά μας συμφέρει. Εμείς βέβαια άλλοτε το βλέπουμε αυτό αμέσως, άλλοτε μετά από καιρό και κάποτε καθόλου!

Αναφέρει και πάλι ο ι. Χρυσόστομος: «Για ένα μόνο πράγμα πρέπει να είμαστε απόλυτα πεπεισμένοι. Ότι δηλαδή ο Θεός όλα μας τα στέλνει προς όφελος δικό μας. Τον δε τρόπο με τον οποίο μας τα στέλνει δεν πρέπει να ζητούμε να τον μάθουμε, ούτε δε επειδή δεν θα τον γνωρίζουμε να στενοχωρούμαστε ή να λυπούμαστε. Γιατί ούτε είναι δυνατόν αυτά να τα γνωρίζουμε, αλλά και δεν έχουμε κανένα συμφέρον να τα γνωρίζουμε, απ' ενός μεν επειδή είμαστε θνητοί, απ' ετέρου δε επειδή αμέσως γινόμαστε αλαζόνες».

Και πάλι αναφέρει υπέροχα ο ι. Χρυσόστομος:

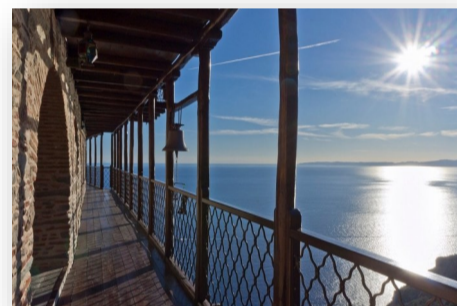
«Μεριμνώντας ο Θεός των όλων για τη δική μας αδυναμία, ούτε μας αφήνει να ζούμε συνεχώς με τις θλίψεις, για να μην αποδεικνύεται η ασθένεια της φύσης μας, αλλά μας βοηθά αμέσως, ενισχύοντας την προθυμία μας και ενθαρρύνοντας τη σκέψη μας, ούτε μας αφήνει να ζούμε διαρκώς με ανέσεις, για να μην παρασυρθούμε προς την κακία, με το να γινόμαστε πιο ράθυμοι. Γιατί η ανθρώπινη φύση, όταν ζει με πολλές ανέσεις, λησμονεί την ευγενική της καταγωγή και δεν παραμένει στα πλαίσια που της αρμόζουν. Γι' αυτό ο Κύριος, σαν φιλόστοργος πατέ-

ρας, άλλοτε μεν μας χαρίζει άνεση, άλλοτε δε μας σωφρονίζει, ώστε με τον τρόπο αυτόν να ρυθμίσει την υγεία της ψυχής μας»

Είναι αλήθεια, τελικά, πως «οι μεγάλες δοκιμασίες συχνά μας προετοιμάζουν για μεγάλα έργα». Γι' αυτό ας αναφωνούμε τούτο το λόγο του ποιητή: «Σ' ευχαριστώ Χριστέ πολύ που βάζεις μιαν ανατολή μετά από κάθε δύση...»!

Λοιπόν, που καταλήγουμε; Σε τούτο το λόγο του ποιητή: «Σαν έρθει ο πόνος να σε βρει, να τον δεχθείς παλικάρισμα, στάσου λεβέντης σαν τη δρυ τη λαμπαδόκορμη, την ίσια!» Και σε τούτα τα λόγια του τραγουδιού: «Έτσι είναι φίλε μου η ζωή. Μια ξαστεριά, μια μπόρα. Κάνε στη μπόρα υπομονή, στην ξαστεριά προχώρα». Και σε τούτο το λόγο του Μ. Βασιλείου: «Αυτός που δεν υπέκυψε στις θλίψεις, αλλά με την προς τον Θεό ελπίδα βάσταξε το βάρος της λύπης, έχει μεγάλη ανταπόδοση κοντά στον Θεό...»

Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος

Τα μαθηματικά της πίστης

Σ' άκουσα να λες φίλε: -Δεν υπάρχει Θεός...
-Γράψε λοιπόν Θεός...0 Και συνεπώς ο κόσμος έγινε από την ανύπαρκτη τύχη. Δημιουργός δηλαδή μηδέν...0
-Για τον Ιησού Χριστό τι λες, φίλε; -Δεν τον πιστεύω...
-Γράψε και γι' αυτόν μηδέν...0
-Για τους μεγάλους φιλοσόφους, τη φιλοσοφία γενικά που οδηγεί στην παραδοχή του Θεού; -Τίποτα... Ανθρώπινα κατασκευάσματα. Μηδέν κι εδώ...0
-Για τα εκατομμύρια Αγίους μάρτυρες; -Δεν μ' ενδιαφέρουν.
-Δηλαδή μηδέν και εδώ...0
-Για τα δισεκατομμύρια πιστών στους αιώνες; -Είπα: Δεν πιστεύω...μηδέν...0
-Για την πείρα των αιώνων; -Δεν είναι δική μου. Μηδέν...0
-Για τις συμβουλές του πατέρα και της μάνας σου που ξέρουν περισσότερα και σ' αγαπούν; -Παλιοκαιρινοί αυτοί. Τίποτα για σήμερα. Μηδέν...0
-Για την ηθική; -Στέρηση ελευθερίας. Την διαγράφω. Την μηδενίζω. Ηθική...0
Για τα οψώνια της αμαρτίας; Έιτζ, φόνοι, αυτοκτονίες, πόλεμοι κλπ; -Δεν τα σκέπτομαι...μηδέν και γι' αυτά...0

-Για την ελπίδα, Για την αθανασία της ψυχής; την αιώνια ζωή;
-Παραμύθια. Μηδέν...0 Για την Αγία Γραφή; Το βιβλίο που διαβάζεται σε 1350 γλώσσες και έχει τη μεγαλύτερη κυκλοφορία εκτός συναγωνισμού από όλα τα άλλα βιβλία; Το βιβλίο του Θεού;
-Τω καιρώ εκείνω... όχι για σήμερα. Μηδέν και γι' αυτήν...0 Για τα αναρίθμητα εξακριβωμένα θαύματα με τις πρεσβείες των Αγίων που έγιναν στους αιώνες και γίνονται και σήμερα;
-Συμπτώσεις. Μηδέν...0 Για κάνε πρόσθεση φίλε...
-Έκανα.
-Και ποιό είναι το άθροισμα; -Δεκατρία μηδενικά.
-Γράψτα με αριθμό.
-Να: 0000000000000 -Τι λέει;
-Τίποτα. Έτσι είναι. Έτσι τα έκανες να είναι με τη φιλοσοφία σου. Με την κοσμοθεωρία σου. Δυστυχώς... Και τι νιώθεις μέσα σου; Πες μου την αλήθεια φίλε...
-Ένα κενό...
-Και τι θα κάνεις;
-Δεν ξέρω, θέλω να το γεμίσω, μα δε γεμίζει όσα και αν δοκίμασα.
Και όμως υπάρχει τρόπος, φίλε.
-Υπάρχει;
-Ναι, και είναι εύκολος. Και δοκιμασμένος από μεγάλα ανήσυχια πνεύματα. Από ανθρώπους

που τα γεύτηκαν όλα και όμως η ψυχή τους ήταν άδεια...

-Ποιός είναι;

-Να βάλεις εμπρός από τα δεκατρία μηδενικά σου τον ΕΝΑ. Όχι τον αριθμό, αλλά τον Παντοκράτορα. Έναν Τρισάγιο και Πανάγαθο Θεό-Πατέρα, που είναι πανταχού παρών και τα πάντα πληρών. Τότε θα έχεις 10.000.000.000.000 (δέκα τρισεκατομμύρια) χαρές και ομορφιές και ελπίδες στην ψυχή σου. Θα γεμίσει και θα ξεχειλίσει όπως το θέλει Εκείνος, που είπε: "ίνα η χαρά ημών η πεπληρωμένη"-για να' ναι ξεχειλισμένη η χαρά σας.

Δοκίμασέ το, φίλε. Δεν έχεις τίποτα να χάσεις. Να κερδίσεις πολλά έχεις. Σου το εύχομαι.

Ο φίλος...

Από το βιβλίο "Λόγια καρδιάς σε φίλο", του Ιωσήφ Α. Αγαπητού, Εκδόσεις "Φωτοδότες"

πρεσβ. Αντώνιος Αρ. Μπεζαΐτης
Εφημέριος Ιερού Ναού Αγίου
Στυλιανού Γκύζη
Συνεργάτης Ιδρύματος
Νεότητας και Οικογένειας
Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών
2106401469 / 6977387010
antoniosbezias@yahoo.gr
Τεχνική Επιμέλεια: Σπυριδούλα
Άννα Μπεζαΐτη - πρεσβυτέρα
annabezaiti@yahoo.gr
Επιμέλεια Κειμένων: Ομάδα
Νέων και Πνευματικών Τέκνων
ISSN:2732-8953

«Εγώ... Εσύ... ο ΧΡΙΣΤΟΣ...
και η καθημερινότητά μας»

www.pantonios.gr

κάνε κλικ στον σύνδεσμο

Μη μένεις στα ορατά

«Είδες τον ουρανό, θαυμάζεις την ομορφιά του, την ποικιλία των άστρων, την υπερβολική λαμπρότητα; Να μη σταματήσεις μέχρι το σημείο αυτό, αλλά να επεκτείνεις τη σκέψη σου στον Δημιουργό τους.

Σου προξενεί κατάπληξη πάλι το φως του ήλιου, και καθώς βλέπεις να είναι μεγάλη η ωφέλειά του διεγείρεσαι προς θαυμασμό, κι όταν δεις τις ακτίνες του να φωτίζουν το πρόσωπό σου, θαυμάζεις το κάλλος του στοιχείου; Όμως ούτε στην περίπτωση αυτή να σταματήσεις μέχρις αυτό το σημείο. Αλλά σκέψου, ότι εάν το δημιούργημα είναι τόσο θαυμαστό και παράδοξο και υπερβαίνει κάθε ανθρώπινο νου, ποιός θα είναι Εκείνος που το δημιούργησε μόνο με το λόγο και την εντολή Του;

Το ίδιο να σκέφτεσαι και για τη γη. Όταν δεις αυτήν να στολίζεται με τα άνθη, σαν κεντημένο ένδυμα, να απλώνεται παντού σ' αυτή η βλάστηση των φυτών, να μην αποδίδεις στη δύναμη της γης αυτά που γίνονται απ' αυτήν, ούτε στη σύμπραξη του ηλίου ή της σελήνης. Αλλά να θυμάσαι με ευγνωμοσύνη, ότι και πριν από τη δημιουργία αυτών είπε μόνο, «*Ας βλαστήσει η γη χόρτο χλωρό*» (Γεν. 1,11), κι αμέσως όλη η επιφάνεια της γης έγινε χαρούμενη».

(Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Μπροστά στις εξετάσεις

Μου είπαν ότι έχεις έντονο άγχος, καθώς βρίσκεσαι στο τελικό στάδιο πριν τις εξετάσεις. Ότι έχεις μεταπτώσεις στη συναισθηματική σου κατάσταση. Άλλοτε νιώθεις ήσυχος και σίγουρος και άλλοτε τα νιώθεις μαύρα – δύσκολα – ακατόρθωτα και νιώθεις τις προσπάθειές σου περιττές. Ότι άλλοτε κάνεις αστεία, λες και δεν υπάρχει πρόβλημα και άλλοτε το πιο μικρό αστείο που θα σου κάνουν είναι ικανό να σε κάνει να θέλεις να διαλύσεις τα πάντα. Μαθαίνω ότι οι δικοί σου προσπαθούν να σου συμπαρασταθούν και άλλοτε τα καταφέρνουν, άλλοτε πάλι καταφέρνουν το αντίθετο, καθώς ανησυχώντας οι ίδιοι, προσπαθούν να σε πείσουν να μην ανησυχείς. Καθώς σε κοιτάζουν με βλέμμα πικραμένο ή φοβισμένο, όπως όταν έχει αρρωστήσει ένα προσφιλές τους πρόσωπο. Ότι όταν διαβάσεις πολύ, σου λένε ότι πρέπει να βγεις έξω, να ξεσκάσεις, αλλά όταν βγαίνεις έξω, σε κοιτάζουν ανήσυχα μήπως και έχεις παραιτηθεί. Λοιπόν, θα είμαι ξεκάθαρος, όπως πρέπει να είσαι, όταν αναφέρεσαι στη ζωή. Το άγχος, η αγωνία, η ανησυχία, η ανασφάλεια, η αποσταθεροποίηση, η ξενοιασιά, ο εκνευρισμός, ο φόβος, όλα αυτά, τέλος πάντων, όχι μόνο δεν είναι αρνητικά στοιχεία στην πορεία σου, αλλά, αντιθέτως, αποτελούν αποδείξεις ότι είσαι ζωντανός, υγιής και υπεύθυνος. Ένας υγιής άνθρωπος, όταν βρίσκεται σε μία εσωτερική διεργασία, όταν θέτει στόχους, όταν δίνει εξετάσεις (οποιοδήποτε είδους εξετάσεις), όταν ανοίγεται, τότε είναι φυσιολογικό να αναρωτιέται. Είναι η ανάληψη της ευθύνης της ελευθερίας του, που τον δυσκολεύει. Είναι ωραίο το να έχεις ένα σκοπό και να τον παλεύεις. Τότε είσαι και νιώθεις ζωντανός. Στη διάρκεια του αγώνα, αν είσαι φυσιολογικός, θα αναρωτηθείς και για το εάν θα τα καταφέρεις. Θα αναρωτηθείς και για το εάν α-

ξίζει τόσος κόπος. Για το εάν είναι αυτός που σου ταιριάζει ή ακόμα και αν, στην πραγματικότητα, είναι δικός σου στόχος ή κάποιοι άλλοι σου τον έχουν επιβάλει άμεσα ή έμμεσα. Όμως, όλα αυτά δεν είναι αδυναμία. Δεν αποτελούν προδοσία. Είναι η ευκαιρία του να επανεπιβεβαιώσεις και να επαναπροσδιορίσεις τον στόχο σου. Είναι το τίμημα της ελευθερίας. Και όταν ακόμη κλείνεις τα αυτιά σου και δεν ασχολείσαι με τέτοια ερωτήματα και αυτό υγεία είναι, καθώς γνωρίζεις ότι η επίτευξη του συγκεκριμένου στόχου, δε θα σημαίνει τον τελικό προσδιορισμό, αλλά αντίθετα, να θέσεις και άλλους στόχους στη συνέχεια. Ένας αθλητής που τρέχει 100 μέτρα, δεν προλαβαίνει να σκεφτεί. Συγκεντρώνεται, παίρνει μία ανάσα και τρέχει, δίχως να γυρίσει να δει δίπλα του ή μέσα του, τι συμβαίνει. Ένας μαραθωνοδρόμος όμως, καθώς τρέχει σκέφτεται, ξανασκέφτεται, ιδρώνει, εξαντλείται, αναρωτιέται για τις δυνάμεις του, για την επάρκεια της προπόνησής του για τις δυνατότητες των αντιπάλων του, για το εάν θα πρέπει τώρα ή αργότερα να δώσει όλες του τις δυνάμεις. Αναρωτιέται ακόμα και για το εάν το να τρέχεις Μαραθώνιο είναι η καλύτερη επιλογή ή αν θα έπρεπε να ασχολείται με κάτι άλλο. Και καθώς αναρωτιέται τρέχει. Και δεν πρόκειται βέβαια για κάποιον αδύναμο άνθρωπο, γιατί τότε δε θα μπορούσε να τρέχει Μαραθώνιο. Είναι η μακρά, επίπονη και απαιτητική διαδικασία του Μαραθώνιου

που θέτει ερωτήματα. Και εσύ δεν τρέχεις 100 μέτρα. Μαραθώνιο τρέχεις και σου αξίζει χειροκρότημα, όπως και να νιώθεις. Σου εύχομαι, με τη χάρη του Θεού να πετύχεις, αλλά όχι μόνο σε ένα μάθημα ή σε μία καλή σχολή, αλλά σε κάτι περισσότερο. Στο να υπερασπίσεις τις επιλογές σου και ταυτόχρονα να τις διευρύνεις. Και να θυμάσαι πάντα, πως όταν καταθέτεις τα όνειρά σου στη χάρη Του, τότε οι επιλογές σου πραγματικά θα πετυχαίνουν και θα διευρύνονται! Καλή επιτυχία!

Δημήτρης Καραγιάννης

